

De verarming van Wallonië staat niet op het spel. Ze is een realiteit

2010/63
14 | 10 | 2010

Etienne de Callatay
Senior Fellow

In het institutionele debat verzetten de Franstalige partijen zich tegen een hervorming die Wallonië, en ook de Franstalige gemeenschap, zou verarmen. Sommigen stellen zelfs als voorwaarde dat geen enkele betrokken partij verlies mag lijden. Dergelijk uitgangspunt draagt natuurlijk niet bij tot een sneller verloop van de onderhandelingen.

In de plaats van te spreken van een verarming van Wallonië als eventueel gevolg van een institutionele hervorming, zouden we moeten spreken van een verarming van Wallonië als realiteit. Niet alles wat in het gewest gebeurt, mag echter zwart worden afgeschilderd. Evenmin mogen we een hoge borst opzetten omdat een multinational zich in het gewest komt vestigen of omdat de werkloosheid minder ongunstig evolueert dan in de andere gewesten. Wallonië heeft een activiteitsgraad van nauwelijks 63% en telt 15% werklozen. Bovendien werkt bijna 20% van de bevolking buiten het gewest. Dat geeft aan dat het in realiteit slecht gesteld is met de Waalse economische rijkdom.

De cijfers zijn echt meedogenloos. Volgens de meest recente statistieken van Eurostat, dat niet altijd over de beste methodologie beschikt, bedraagt het bruto binnenlands product per inwoner in Wallonië 71% van dat van Vlaanderen. In 1996 was dat nog 75%. De verarming is dus een realiteit. Uit de PISA-enquêtes van de OESO over de wetenschappelijke vorming van jongeren, blijkt ook dat die realiteit zal blijven duren en zelfs nog zal verslechteren.

Vandaag wordt het enorme verschil in bruto binnenlands product per inwoner tussen Vlaanderen en Wallonië gematigd door de noord-zuidtransfers (we laten Brussel even buiten beschouwing).

“

Het is veel belangrijker om de arbeidsmarkt of de sociale zekerheid te hervormen.

”

Het zuiden vreest dat die transfers zullen verminderen als de financieringswet van gewesten en gemeenschappen herzien wordt. Door die vermindering zou het beschikbare inkomen van de gezinnen, na belastingen en transfers, meer in overeenstemming zijn met het bruto binnenlands product per inwoner. Dat die evolutie verontrust is uiteraard begrijpelijk,

zeker als we kijken naar wat dat voor de meeste Walen, en vooral voor de uitkeringsgerechtigden, zou betekenen. Veel belangrijker is echter de noodzaak om in Wallonië een strategie uit te werken die het bruto binnenlands product per inwoner duurzaam opdrijft.

Het communautaire debat versterkt de breuklijn die inzake economische politiek bestaat. Het noorden zou bereid zijn om de economie te hervormen, net zoals in Duitsland met succes gebeurd is. Het gaat hierbij onder meer om de pensioenleeftijd, de werkloosheidsduur, de notie van passend werk en de organisatie van de arbeidsmarkt. Het zuiden verzet zich daartegen en wenst

de bestaande situatie in stand te houden, zowel op institutioneel als op sociaaleconomisch vlak. Het meent dat het alternatief tot een groot verlies aan koopkracht zou leiden en het herstellen daarvan jaren zou vergen. Indien het zuiden inderdaad de bestaande situatie wenst te behouden, dan tekenen zich de grote lijnen af van een overeenkomst. We kenden al een eerste deal met de herfinanciering van Brussel in ruil voor de splitsing van BHV (de noden van Molenbeek zijn groter dan die van Linkebeek). De tweede deal zou zijn dat het noorden aanvaardt om de noord-zuidtransfers stapsgewijs te verlagen en dat het zuiden in ruil structurele hervormingen doorvoert op terreinen die federaal blijven. Het is veel belangrijker om de arbeidsmarkt of de sociale zekerheid te hervormen, dan zich vast te pinnen op het bedrag in miljarden dat van het Federale niveau naar de gewesten zou gaan of op het percentage van de inkomstenbelasting dat rechtstreeks naar de kas van de gewesten zou vloeien. Een dergelijk akkoord zou de zwakken beschermen en de groeivoorzichten van alle gewesten ver-

beteren. En het onmogelijke zou werkelijkheid worden: geen transfer waarbij de ene wint wat de andere verliest, maar een herverdeling met een echte win-winsituatie!

Etienne de Callatay

Senior Fellow

Verschenen in De Tijd van 09.10.2010

Voor duurzame economische groei en sociale bescherming.

ONAFHANKELIJKE DENKTANK

KLARE IDEEËN, KLAAR VOOR ACTIE

Itinera Institute VZW

Leopold II Laan 184d B-1080 Brussel
T +32 2 412 02 62 - F +32 2 412 02 69

info@itinerainstitute.org
www.itinerainstitute.org

Verantwoordelijke uitgever: Marc De Vos, Directeur